

ΙΟΝΙΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ
ΤΜΗΜΑ ΞΕΝΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ, ΜΕΤΑΦΡΑΣΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΡΜΗΝΕΙΑΣ

ΠΤΥΧΙΑΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ:
«ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΣ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΟΣ ΑΠΟ ΤΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ *RED, WHITE & ROYAL BLUE* ΤΗΣ CASEY
MCQUISTON»

ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟ: ΣΤΑΥΡΟΥΛΑ ΝΙΚΟΥ
ΑΡΙΘΜΟΣ ΜΗΤΡΩΟΥ: Ε2014008
ΕΠΟΠΤΗΣ: ΠΑΣΧΑΛΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΥ
Β' ΕΠΙΒΛΕΠΩΝ: ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΚΕΛΑΝΔΡΙΑΣ

ΚΕΡΚΥΡΑ, ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2022

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΣ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΟΣ ΑΠΟ ΤΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ *RED, WHITE & ROYAL BLUE* ΤΗΣ CASEY
MCQUISTON

ΠΙΝΑΚΑΣ ΣΥΝΤΟΜΕΥΣΕΩΝ

ΓΛΩΣΣΑ – ΠΗΓΗ	ΓΠ
ΓΛΩΣΣΑ – ΣΤΟΧΟΣ	ΓΣ
ΚΕΙΜΕΝΟ – ΠΗΓΗ	ΚΠ
ΚΕΙΜΕΝΟ – ΣΤΟΧΟΣ	ΚΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πίνακας Συντομεύσεων	4
Πίνακας Περιεχομένων	5
Προλογικό Σημείωμα	6
Εισαγωγή	7
Μετάφραση	9
Πρωτότυπο Κείμενο	25
Σχόλια	39
Επίλογος	48
Βιβλιογραφία	49

ΠΡΟΛΟΓΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Η παρούσα εργασία αποτελεί την τελευταία πράξη στα πλαίσια των σπουδών μου στο Τμήμα Ξένων Γλωσσών, Μετάφρασης και Διερμηνείας του Ιονίου Πανεπιστημίου και ως εκ τούτου επέλεξα να ασχοληθώ με έναν κλάδο της μετάφρασης που συγκεντρώνει μεγάλο ενδιαφέρον γενικότερα και ο οποίος ενδιαφέρει και εμένα προσωπικά. Πρόκειται για τη λογοτεχνική μετάφραση και εν προκειμένω τη μετάφραση ενός μυθιστορήματος το οποίο δεν έχει μεταφραστεί ακόμα στην ελληνική γλώσσα, σύμφωνα με τους κανόνες εκπόνησης της πτυχιακής εργασίας.

Η μετάφραση λογοτεχνικών κειμένων από μία γλώσσα-πηγή σε μία γλώσσα-στόχο δεν είναι μια απλή διαδικασία στην οποία μπορούμε να εφαρμόσουμε την κατά λέξη μετάφραση και να έχουμε ένα άρτιο αποτέλεσμα. Αντίθετα ο μεταφραστής λογοτεχνικών κειμένων καλείται αφενός να έχει άριστη γνώση της κουλτούρας και του πολιτισμού τόσο της ΓΠ όσο και της ΓΣ, αλλά και του λεξιλογικού πλούτου κάθε γλώσσας, διαφορετικά το μετάφρασμα δεν θα είναι ποτέ επιτυχημένο. Αφετέρου, ο μεταφραστής πρέπει να είναι και ο ίδιος συγγραφέας, καθώς καλείται να συγγράψει ένα νέο κείμενο στη ΓΣ, το οποίο να μοιάζει ότι εξ' αρχής συντάχθηκε στη γλώσσα του μεταφράσματος, διατηρώντας παράλληλα τα χαρακτηριστικά του πρωτότυπου, το ύφος αλλά και την περιρρέουσα ατμόσφαιρα.

Συνεπώς, στην εν λόγω εργασία θα γίνει μια σύντομη παρουσίαση του μυθιστορήματος αλλά και της συγγραφέας αυτού, την οποία θα ακολουθήσει ένα απόσπασμα από το κείμενο-πηγή και το μετάφρασμα που προέκυψε κατά τη μεταφραστική διαδικασία. Τέλος, θα αναλύσω τις μεταφραστικές δυσκολίες που προέκυψαν κατά τη μετάφραση του ΚΠ, αλλά και τον τρόπο με τον οποίο αντιμετωπίστηκαν.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Το επιλεγόμενο προς μετάφραση απόσπασμα αποτελεί μέρος του μυθιστορήματος *Red, White & Royal Blue* της Casey McQuiston, το οποίο πρωτοεκδόθηκε το 2019, έχει έκταση 421 σελίδες και εντάσσεται στο είδος της μυθοπλασίας.

Η συγγραφέας γεννήθηκε το 1991 στη Λουιζιάνα των ΗΠΑ και διαθέτει πτυχίο δημοσιογραφίας. Η ίδια δηλώνει ενεργό μέλος της LGBTQ+ κοινότητας και αυτοπροσδιορίζεται ως αμφιφυλόφιλη και queer. Έχει εκφράσει ότι από μικρή ηλικία έγραφε ρομαντικές κωμωδίες για queer ανθρώπους, στην προσπάθειά της να αισθανθεί λιγότερο απομονωμένη λόγω της ταυτότητάς της, καθώς μεγάλωσε σε συντηρητικό περιβάλλον και πήγαινε σε χριστιανικό σχολείο. Η ίδια δηλώνει πως το γράψιμό της πλέον βασίζεται στα βιώματά της και οδηγείται από την παρόρμηση, ενώ συχνά οι σκηνές που περιγράφει δεν έχουν γραμμικότητα. Η συγγραφή μυθιστορημάτων μπήκε ξαφνικά στη ζωή της ως τον απόλυτο τρόπο έκφρασης το 2015, όταν έχασε τον πατέρα της.

Το πρώτο της μυθιστόρημα *Red, White & Royal Blue*, είναι ένα σύγχρονο ρομαντικό queer μυθιστόρημα, το οποίο εξιστορεί την φιλία και μετέπειτα ερωτική σχέση ενός Πρίγκιπα της Αγγλίας και του Άλεξ Κλερμόντ-Ντίαζ, τον γιο της Προέδρου της Αμερικής, κατά τη διάρκεια μιας δύσκολης καμπάνιας για την επανεκλογή της μητέρας του. Αν και δεν βασίζεται σε αληθινά γεγονότα, καθώς οι χαρακτήρες είναι φανταστικοί, η συγγραφέας άντλησε έμπνευση από τα δικά της βιώματα και τις δικές της εμπειρίες, περιγράφοντας σκηνές και συναισθήματα από τη ζωή της. Ένας από τους βασικούς λόγους που επέλεξα το συγκεκριμένο μυθιστόρημα είναι πως πραγματεύεται ένα πολύ επίκαιρο θέμα, που απασχολεί πολλούς ανθρώπους παγκοσμίως.

Όσον αφορά τη χρήση της γλώσσας, θα μπορούσαμε να την χαρακτηρίσουμε ως απλή και καθημερινή που παράλληλα περιέχει αρκετές αναφορές σε πολιτιστικά στοιχεία και συνήθειες του Αμερικανικού και του Αγγλικού λαού.

Κλείνοντας αυτήν την εισαγωγή, η συγγραφέας χρησιμοποιεί ύφος γλαφυρό, περιγραφικό και άμεσο. Η συχνή χρήση μεταφορών, παρομοιώσεων, μεταφορών ακόμα και ιδιωματισμών προσδίδουν χρώμα, παραστατικότητα και ζωντάνια στο κείμενο και συμβάλλουν στη διαμόρφωση της ατμόσφαιρας.

Αξίζει να σημειωθεί πως ο βασικός ήρωας έχει το ρόλο του αφηγητή της ιστορίας, δηλαδή ο τύπος αφηγητή είναι ομοδιηγητικός, το οποίο προσδίδει στην ατμόσφαιρα οικειότητας και αμεσότητας που δημιουργείται ανάμεσα στους ήρωες και στους αναγνώστες.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΑ

*«Κόκκινο, Άσπρο και Βασιλικό Γαλάζιο»
της Κέισι ΜακΚούιστον*

Βρίσκει τον Ραφαέλ Λούνα στο γραφείο του, να καπνίζει ένα τσιγάρο μπροστά στο ανοιχτό παράθυρο. Στο περβάζι, τσαλακωμένα δυο άδεια πακέτα Marlboro και δίπλα στον αναπτήρα ένα τασάκι που ξεχειλίζει. Στον ήχο της πόρτας που κλείνει, γυρίζει και βήχει σαστισμένος ένα σύννεφο καπνού.

«Αυτά τα πράματα θα σε σκοτώσουν», λέει ο Άλεξ. Του το είχε πει πεντακόσιες φορές εκείνο το καλοκαίρι στο Ντένβερ, μόνο που τώρα, στην πραγματικότητα, θέλει να πει *Μακάρι να σε σκότωναν*.

«Μικρέ-»

«Μην με αποκαλείς έτσι!»

Ο Λούνα γυρίζει απότομα, συνθλίβοντας το τσιγάρο του στο τασάκι και ο Άλεξ διακρίνει έναν μυ να συσπάται στο σαγόνι του. Έχει τα χάλια του, αν και είναι όμορφος όπως πάντα. «Δεν πρέπει να βρίσκεσαι εδώ.»

«Τι μου λες!», απαντάει ο Άλεξ. «Ήμουν απλώς περίεργος να δω εάν θα είχες το θράσος να μου μιλήσεις.»

«Αντιλαμβάνεσαι ότι απευθύνεσαι σε έναν Γερουσιαστή των ΗΠΑ, έτσι;» τον ρωτάει με ήρεμη φωνή.

«Α ναι, σωστά! Είσαι μεγάλος και τρανός άντρας εσύ, με εξουσία στα χέρια του», λέει ο Άλεξ. Κινείται προς το μέρος του Λούνα τώρα, κλωτσώντας μια καρέκλα από τη μέση. «Με μια πολύ σημαντική δουλειά. Για πες μου κάτι όμως. Πώς ακριβώς φροντίζεις και υπηρετείς τα συμφέροντα των ψηφοφόρων σου όταν δεν είσαι τίποτα άλλο παρά ένας πουλημένος πολιτικός που υπηρετεί μόνο τα συμφέροντα του Τζέφρυ Ρίτσαρντς;»

«Τι στο διάολο κάνεις εδώ Άλεξ, ε;», τον ρωτάει ο Λούνα, ασυγκίνητος.

«Ήρθες για να τσακωθούμε;»

«Ήρθα να μάθω το γιατί.»

Σφίγγει ξανά το σαγόνι του. «Ό,τι και να σου πω δεν θα καταλάβεις. Είσαι...»

«Μάρτυς μου ο Θεός, αν μου πεις ότι είμαι πολύ μικρός για να καταλάβω, θα τρελαθώ.»

«Τόσην ώρα δηλαδή τι κάνεις;» ρωτάει με ήπιο τόνο ο Λούνα, ωστόσο το βλέμμα στο πρόσωπο του Άλεξ πρέπει να είναι δολοφονικό γιατί βιάζεται να σηκώσει το χέρι του απολογητικά. «Εντάξει, κακό τάιμινγκ. Κοίτα, ξέρω. Ξέρω ότι φαίνεται σαν προδοσία αυτή τη στιγμή, αλλά σ' αυτήν την δουλειά παίζουν πολλά πράγματα στο παρασκήνιο που ούτε καν μπορείς να φανταστείς. Ξέρεις ότι θα είμαι για πάντα υπόχρεος στην οικογένειά σου για όλα όσα κάνατε για μένα, αλλά-»

«Δεν μου καίγεται καρφάκι τι μας χρωστάς. Σε εμπιστεύτηκα» τον διακόπτει. «Μην με πατρονάρεις. Ξέρεις καλύτερα από τον καθένα, τι είμαι ικανός να κάνω, τι έχουν δει τα μάτια μου. Εάν μου εξηγήσεις τους λόγους σου, θα καταλάβω».

Είναι τόσο κοντά τώρα που εισπνέει τον καπνό από το τσιγάρο του. Όταν κοιτάζει το πρόσωπό του, τα ματωμένα και σακουλιασμένα μάτια του και τα κάτισχνα ζυγωματικά του, έχουν την αίσθηση κάτι γνώριμου. Του θυμίζει την έκφραση του Χένρυ στο πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου των Μυστικών Υπηρεσιών.

«Σε κρατάει με κάτι;» τον ρωτάει. «Ο Ρίτσαρντς σε ανάγκασε να το κάνεις αυτό;»

Ο Λούνα διστάζει. «Άλεξ, το κάνω γιατί αυτό πρέπει να γίνει. Ήταν δική μου επιλογή και κανενός άλλου».

«Τότε εξήγησέ μου γιατί»

Ο Λούνα παίρνει μια βαθιά ανάσα και του απαντάει σταθερά, «Όχι»

Ο Άλεξ φαντάζεται τη γροθιά του να προσγειώνεται στο πρόσωπο του Ραφαέλ Λούνα και απομακρύνεται με δύο βήματα προς τα πίσω, προτού κάνει κάτι που μπορεί να μετανιώσει.

«Θυμάσαι εκείνο το βράδυ στο Ντένβερ», λέει μετρημένα, η φωνή του τρεμάμενη, «που παραγγείλαμε πίτσα και μου έδειξες φωτογραφίες όλων των παιδιών για τα οποία είχες παλέψει στο δικαστήριο, πάνω από ένα ωραίο μπουκάλι ουίσκι, δώρο του δημάρχου του Μπόλντερ; Θυμάμαι, ήμουν ξαπλωμένος στο πάτωμα του γραφείου σου, πάνω σε εκείνο το φρικτό χαλί, λιώμα απ' το μεθύσι και σκεφτόμουν *Θεέ μου, ελπίζω μια μέρα να γίνω σαν αυτόν*. Επειδή ήσουν γενναίος και δεν δίσταζες να παλεύεις ακόμα και για τις πιο δύσκολες υποθέσεις. Δεν μπορούσα να μην θαυμάσω πώς τα κατάφερνες, πού έβρισκες το θάρρος να υψώνεις το ανάστημά σου κάθε μέρα και να κάνεις αυτό που ξέρεις να κάνεις καλύτερα, ενώ όλοι γνώριζαν το μυστικό σου».

Για μια στιγμή, ο Άλεξ νόμισε πως είχε καταφέρει να συγκινήσει τον Λούνα, κρίνοντας από τον τρόπο που είχε κλείσει τα μάτια του και είχε γείρει πάνω στο περβάζι. Όταν όμως το βλέμμα του συναντάει ξανά το βλέμμα του Άλεξ, είναι σκληρό.

«Δεν ξέρουν τίποτα για μένα. Κανένας δε με ξέρει. Ούτε κι εσύ», λέει. «Για όνομα του Θεού Άλεξ, σε παρακαλώ, μην γίνεις σαν εμένα. Βρες ένα άλλο πρότυπο, γαμώτο».

Ο Άλεξ, στα όριά του πια, σηκώνει το κεφάλι του και σχεδόν φτύνει τις λέξεις, «Είμαι ήδη σαν κι εσένα».

Τα λόγια του αιωρούνται ανάμεσά τους, η παρουσία τους τόσο φυσική όσο κι η καρέκλα που είχε πετάξει στο πάτωμα προηγουμένως. Ανοιγοκλείνει τα βλέφαρά του σοκαρισμένος. «Τι λες;»

«Ξέρεις πολύ καλά τι λέω. Νομίζω πως πάντα ήξερες, πριν ακόμα το συνειδητοποιήσω εγώ ο ίδιος.»

«Όχι, δεν...», λέει, τραυλίζοντας, προσπαθώντας να τον αποπροσανατολίσει. «Όχι, δεν είσαι σαν εμένα.»

Ο Άλεξ τον κοιτάζει μες στα μάτια. «Αρκετά. Και ξέρεις τι εννοώ.»

«Εντάξει, εντάξει, μικρέ», του πετάει ο Λούνα, παραιτημένα, «θέλεις να είμαι ο Σέρπα σου; Λοιπόν, ορίστε η συμβουλή μου: Μην το πεις σε κανέναν. Βρες μια καλή κοπέλα να παντρευτείς. Είσαι πιο τυχερός από εμένα γιατί μπορείς ακόμα να το κάνεις και δεν θα ήταν καν ψέμα.»

Οι λέξεις που βγαίνουν από το στόμα του Άλεξ, κυλούν τόσο γρήγορα που δεν έχει την παραμικρή πιθανότητα να τις αποτρέψει, “Sería una mentira, porque no sería él.”, παραδέχεται στα Ισπανικά ευτυχώς, την τελευταία στιγμή, σε περίπτωση που κάποιος τους άκουγε. *Θα ήταν ψέμα γιατί δεν θα ήταν εκείνος.*

Ο Ραφ, έχοντας πιάσει το νόημα, κάνει ένα απότομο βήμα προς τα πίσω και η πλάτη του χτυπάει πάλι στο περβάζι. «Άλεξ, δεν μπορείς να μου λες τέτοια πράγματα!» αναφωνεί, σκαλίζοντας το μπουφάν του μέχρι να βρει και να βγάλει άλλο ένα πακέτο τσιγάρα. Βγάζει ένα και πασχίζει να το ανάψει. «Τι κάνεις, Άλεξ, ε; Είμαι στην εκστρατεία του αντιπάλου, γαμώτο! Δεν μπορώ να τα ξέρω αυτά! Πως γίνεται να πιστεύεις ότι μπορείς να γίνεις πολιτικός έτσι;»

«Ποιος αποφάσισε ότι για να είσαι πολιτικός πρέπει να ψεύδεσαι, να κρύβεσαι και να παριστάνεις ότι είσαι κάτι που δεν πρόκειται να γίνεις ποτέ;»

«Πάντα έτσι ήταν, Άλεξ!»

«Κι εσύ από τότε συμφωνείς με αυτό;», ο Άλεξ ξεσπάει. «Εσύ, εγώ, η οικογένειά μου, όλοι όσοι μας στηρίζουν και βρίσκονται δίπλα μας, υποτίθεται ότι εμείς θα ήμασταν οι έντιμοι! Δεν έχω καμία απολύτως πρόθεση να γίνω άλλος ένας πολιτικός με τέλειο προσωπείο και κάνα δυο παιδιά. Εμείς δεν αποφασίσαμε ότι θα κάνουμε αυτή τη δουλειά για να βοηθάμε τους συνανθρώπους μας; Για να μπορούμε ενεργά να παλεύουμε για ένα καλύτερο μέλλον; Γιατί δεν μπορώ να τους επιτρέψω να δουν ποιος πραγματικά είμαι; Ποιος πραγματικά είσαι εσύ Ραφ; Ποιος ή τι στέκεται εμπόδιο πια!»

«Άλεξ, σε παρακαλώ. Για όνομα του Θεού, σε παρακαλώ. Πρέπει να φύγεις. Δεν πρέπει να μου μιλάς για τέτοια πράγματα. Δε μπορώ να τα ξέρω. Πρέπει να είσαι πιο προσεκτικός.»

«Ω θεέ μου», λέει ο Άλεξ θυμωμένος, με τα χέρια στη μέση και φωνή γεμάτη πικρία. «Ξέρεις κάτι; Είναι ακόμα χειρότερα γιατί δεν σου είχα απλά εμπιστοσύνη. Είχα πίστη σε σένα»

«Το ξέρω», λέει ο Λούνα, με το βλέμμα κατεβασμένο. «Μακάρι να μην το είχες κάνει. Τώρα, πρέπει να φύγεις.»

«Ραφ...»

«Άλεξ, Φύγε. Τώρα.»

Φεύγει, κλείνοντας με δύναμη πίσω του την πόρτα.

Όταν γυρίζει στον Λευκό Οίκο, προσπαθεί να τηλεφωνήσει στον Χένρυ. Δεν το σηκώνει αλλά του στέλνει σε μήνυμα: *Συγγνώμη. Μίτινγκ με τον Φίλιπ. Σ' αγαπώ.*

Απλώνει το χέρι του κάτω από το κρεβάτι και ψαχουλεύει στο σκοτάδι μέχρι που το βρίσκει. Ένα μπουκάλι Maker's. Το απόθεμα έκτακτης ανάγκης. «Salud» ψελλίζει στα Ισπανικά και ξεβιδώνει το καπάκι.

Κακές μεταφορές για τους χάρτες

Από <AGCD@ECLARE45.COM> 9/25/20 3:21 πμ προς Χένρυ

X,

Έχω πει ουίσκι. Κάνε υπομονή. Υπάρχει κάτι που κάνεις πάντα. Αχ, αυτό το κάτι. Με οδηγεί στην τρέλα. Το σκέφτομαι συνέχεια.

Έχουν μια γωνία τα χείλη σου, ένα μέρος σουφρωμένο και ανήσυχο λες και φοβάσαι ότι κάτι ξεχνάς. Παλιά την μισούσα. Πίστευα ότι ήταν ένα τικ με το οποίο έδειχνες αποδοκιμασία.

Αλλά σε έχω φιλήσει στα χείλη, σε εκείνη τη γωνία, τόσες φορές ήδη, που έχω απομνημονεύσει την τοπογραφία του σώματός σου, έναν κόσμο που ακόμα εξερευνώ. Την ξέρω, την κουβαλάω στο στήθος μου δίπλα στο κλειδί του σπιτιού μου. Μπορώ να την μετατρέψω από ίντσες σε χιλιόμετρα. Μπορώ να σε πολλαπλασιάσω, να υπολογίσω το γεωγραφικό πλάτος και το μήκος σου, να διαβάσω τις συντεταγμένες σου, όπως κάποιος που μετράει τους κόμπους σε ένα ροζάριο.

Αχ, αυτό το κάτι... τα χείλη σου, εκείνη η γωνία. Είναι εκείνη η έκφραση που παίρνεις, όταν προσπαθείς να κρύψεις τι σκέφτεσαι. Όχι με τον συνηθισμένο τρόπο. Αναφέρομαι σε αυτό που πραγματικά είσαι. Στο παράξενο, αλλά τέλειο σχήμα που έχει η καρδιά σου που κουβαλάς έξω από το στήθος σου.

Στον χάρτη του σώματός σου, τα δάχτυλά μου πάντα καταφέρνουν να βρουν τους καταπράσινους λόφους της Ουαλίας. Δροσερά νερά και μια παραλία από λευκή κιμωλία. Το αρχαίο μέρος σου λαξευμένο από πέτρα μέσα σε έναν κύκλο προσευχής, σαν κάτι ιερό. Η ραχοκοκαλιά σου, ένα βουνό που θα πέθαινα σκαρφαλώνοντας.

Αν μπορούσα να τον απλώσω στο γραφείο μου, θα έβρισκα εκείνη τη σουφρωμένη γωνία και με τα δάχτυλά μου θα την ίσιωνα και θα την σημάδευα με ονόματα αγίων όπως γίνεται στους αρχαίους χάρτες. Τώρα καταλαβαίνω γιατί τα ονόματα των αγίων ανήκουν στα θαύματα.

Να αφήνεσαι μερικές φορές, γλυκέ μου.

Έχεις πολλά ακόμα να δώσεις.

Δικός σου,

A

Υ.Γ: από τον Γουίλφρεντ Όουεν στον Ζίγκφριντ Σασούν, 1917:

«Και έφτιαξες τη ζωή μου, όσο σύντομη κι αν είναι. Δεν μου έβαλες εσύ φωτιά, ήμουν πάντα ένας τρελός κομήτης. Αλλά με έφτιαξες. Στριφογύριζα γύρω σου, δορυφόρος για ένα μήνα, αλλά σύντομα θα αιωρηθώ μακριά, ένα σκοτεινό αστέρι στην τροχιά όπου θα λάμπεις εσύ.»

Re: Κακές μεταφορές για τους χάρτες

Από <HWALES@KENSINGTONEMAIL.COM> 9/25/20 06:07 πμ προς

A

Από τον Ζαν Κοκτώ στον Ζαν Μαρέ, 1939:

«Σε ευχαριστώ από τα βάθη της καρδιάς μου γιατί με έσωσες. Πνιγόμουν κι εσύ πήδηξες στο νερό χωρίς δισταγμό, χωρίς να κοιτάξεις πίσω.»

Ο ήχος του κινητού του Άλεξ που δονείται στο κομοδίνο, τον ξυπνάει απότομα από έναν βαθύ ύπνο. Πέφτει αδέξια από το κρεβάτι, πασχίζοντας να απαντήσει. «Παρακαλώ;»

«Τι έκανες;» λέει η Ζάρα και σχεδόν φωνάζει. Κρίνοντας από τον ήχο που κάνουν τα τακούνια της και τις βρισιές που μουρμουρίζει, κάπου πηγαίνει τρέχοντας.

«Εε..», λέει ο Άλεξ ακόμα από τον ύπνο. Τρίβει τα μάτια του και προσπαθεί να επαναφέρει το μυαλό του σε λειτουργία. Τι έκανε; «Μπορείς να γίνεις λίγο πιο συγκεκριμένη;»

«Τσέκαρε τις ειδήσεις , μικρέ αχόρταγε, ξεδιάντροπε απατεώνα. Πώς μπόρεσες να είσαι τόσο ανόητος ώστε να σας φωτογραφίσουν; Μάρτυς μου ο Θεός...»

Ο Άλεξ δεν ακούει καν τα τελευταία λόγια που βγαίνουν από το στόμα της. Η καρδιά του έχει βουλιάξει, έχει βγει από το στήθος του και έχει φτάσει στο Δωμάτιο με τους Χάρτες, δύο ορόφους πιο κάτω.

«Γαμώτο»

Με χέρια τρεμάμενα, βάζει τη Ζάρα σε ανοιχτή ακρόαση, ανοίγει το Google και αναζητά το ίδιο του το όνομα.

Αποκλειστικό:

*Φωτογραφίες αποκαλύπτουν ειδύλλιο μεταξύ του πρίγκιπα
Χένρυ και του Άλεξ Κλερμόντ-Ντίαζ*

*OMFG: Ο Γιος της Πρόεδρου των ΗΠΑ και ο πρίγκιπας Χένρυ έχουν
σχέση*

*Το προφορικό γραφείο: διαβάστε πρώτοι τα παθιασμένα email του
Πρώτου Γιου
και του Πρίγκιπα Χένρυ*

*Η βασιλική οικογένεια αρνείται να σχολιάσει τα δημοσιεύματα για τη
φημολογούμενη ρομαντική σχέση του Πρίγκιπα Χένρυ με τον Πρώτο Γιο
των ΗΠΑ*

*25 gif που περιγράφουν τέλεια την αντίδρασή μας όταν μάθαμε για την
σχέση του Πρίγκιπα Χένρυ και του Πρώτου Γιου της Αμερικής*

Ω θεέ μου μην αφήσεις τον γιο της Προέδρου των ΗΠΑ να μου την πέσει

Ένα υστερικό γέλιο ξεπηδά από τον λαιμό του. Ξαφνικά η πόρτα του υπνοδωματίου του ανοίγει και η Ζάρα μπαίνει μέσα. Γυρίζει με δύναμη τον διακόπτη και το φως αποκαλύπτει την σκληρή σαν ατσάλι, θυμωμένη έκφρασή της, που προσπαθεί σκληρά να κρύψει τον απόλυτο τρόμο που αισθάνεται μέσα της. Ο Άλεξ σκέφτεται αυτόματα εάν θα προλάβει να πατήσει το κουμπί πανικού πίσω από το κεφάλι, κι αναρωτιέται αν οι Μυστικές Υπηρεσίες θα καταφέρουν να τον βρουν πριν πεθάνει από αιμορραγία.

«Από αυτή τη στιγμή έχει διακοπεί κάθε μορφή επικοινωνίας για σένα», λέει η Ζάρα και αντί να τον γρονθοκοπήσει, αρπάζει το τηλέφωνο από το χέρι του και το χώνει στο μπροστινό μέρος της μπλούζας της, την οποία έχει κουμπώσει λάθος στη βιασύνη της. Ούτε καν βλεφαρίζει βλέποντάς τον ημίγυμνο, απλώς πετάει ένα σωρό περιοδικά στο κρεβάτι του.

Η κρυφή βασίλισσα Χένρυ! Είκοσι αντίγραφα της Daily Mail γράφουν με γιγαντιαία γράμματα στο εξώφυλλο. Αναλυτικό ρεπορτάζ για το γκέι ρομάντζο του Πρίγκιπα με τον Πρώτο Γιο!

Το πρωτοσέλιδο καταλαμβάνεται, στο σύνολό του από μια μεγεθυσμένη φωτογραφία ενός νεαρού άνδρα, που αναμφισβήτητα είναι ο ίδιος, να φιλιέται με τον Χένρυ στο πίσω κάθισμα ενός αυτοκινήτου πίσω από το καφέ, προφανώς τραβηγμένη με φακό μεγάλης εμβέλειας μέσα από το παρμπρίζ. Το παρμπρίζ! Τα τζάμια ήταν φιμέ, δεν σκέφτηκε όμως το παρμπρίζ.

Δύο μικρότερες φωτογραφίες βρίσκονται στο κάτω μέρος της σελίδας: στη μία είναι μέσα στο ασανσέρ στο ξενοδοχείο Beekman και στην άλλη οι δυο τους στο Γουίμπλετον, εκείνος ψιθυρίζει κάτι στο αυτί του Χένρυ, ενώ ο Χένρυ του χαμογελά με έναν γλυκό και οικείο τρόπο.

Αχ Παναγία μου. Καταστράφηκε. Ο Χένρυ καταστράφηκε. Η εκστρατεία της μάνας του καταστράφηκε, η πολιτική του καριέρα καταστράφηκε και τα αυτιά του βουίζουν και θα κάνει εμετό.

«Γαμώτο», λέει ξανά ο Άλεξ. «Χρειάζομαι το τηλέφωνό μου. Πρέπει να τηλεφωνήσω στον Χένρυ...»

«Όχι, όχι δεν υπάρχει περίπτωση», τον διακόπτει η Ζάρα. «Δεν ξέρουμε ακόμα πώς κυκλοφόρησαν τα email, οπότε θα τηρήσουμε σιγή ιχθύος μέχρι να βρεθεί η διαρροή».

«Η ποια; Είναι καλά ο Χένρυ;» Ω θεέ μου ο Χένρυ. Το μόνο που μπορεί να σκεφτεί είναι εκείνον, απελπισμένο, μόνο, κλειδωμένο στο δωμάτιό του στο Παλάτι του Κένσινγκτον, τα μεγάλα μπλε μάτια του τρομοκρατημένα. Ξαφνικά το σαγόνι του σφίγγεται, κάτι φλέγεται στο πίσω μέρος του λαιμού του.

«Η Πρόεδρος συνεδριάζει αυτήν τη στιγμή με όσα μέλη του Γραφείου Επικοινωνιών μπορούσαμε να ξυπνήσουμε άρον-άρον στις τρεις το πρωί», του λέει η Ζάρα αγνοώντας εντελώς την ερώτησή του. Το τηλέφωνο στο χέρι της δεν σταματά να δονείται. «Η Κυβέρνηση είναι στα πρόθυρα να κηρύξει DEFCON 5¹. Για όνομα του Θεού Άλεξ, ρίξε κάτι πάνω σου».

Η Ζάρα εξαφανίζεται στη ντουλάπα του κι εκείνος σπεύδει να ανοίξει το περιοδικό μπροστά του. Η καρδιά του κοντεύει να σπάσει. Μέσα υπάρχουν ακόμα περισσότερες φωτογραφίες των δυο τους. Ρίχνει μια γρήγορη ματιά στις σελίδες, αλλά αδυνατεί να επεξεργαστεί αυτό που τους συμβαίνει.

Στη δεύτερη σελίδα τα βλέπει. Τυπωμένα και σχολιασμένα αποσπάσματα από τα email τους. Το ένα φέρει την ετικέτα *Πρίγκιπας ποιητής*; Το απόσπασμα ξεκινά με μια φράση που έχει διαβάσει ξανά και ξανά, σχεδόν χίλιες φορές μέχρι τώρα. «Χρειάζεται να σου πω ότι όταν είμαστε χώρια νιώθω το σώμα σου στα όνειρά μου;»

«Γαμώτο!», λέει για τρίτη φορά, πετώντας το περιοδικό στο πάτωμα. Αυτό το είχε γράψει εκείνος. Μοιάζει χυδαίο τυπωμένο στη σελίδα. «Πού τα βρήκαν αυτά, γαμώτο;»

«Ακριβώς», συμφωνεί η Ζάρα. «Την έκανες τη ζημιά σου πάλι». Του πετάει ένα λευκό πουκάμισο και ένα τζιν παντελόνι κι εκείνος σηκώνεται από το κρεβάτι. Η Ζάρα, παιχνιδιάρικα, του απλώνει το χέρι της για να τον βοηθήσει όσο εκείνος φοράει το παντελόνι του και παρόλ' αυτά, αισθάνεται μόνο απέραντη ευγνωμοσύνη για εκείνη.

¹ Κατάσταση αμυντικής ετοιμότητας

«Άκου, πρέπει να μιλήσω με τον Χένρυ το συντομότερο δυνατό. Δεν μπορώ καν να φανταστώ τι... Παναγία μου! Πρέπει οπωσδήποτε να του μιλήσω».

«Βάλε τα παπούτσια σου. Τρέχουμε τώρα», του λέει η Ζάρα. «Προτεραιότητα αυτή τη στιγμή είναι να σώσουμε ό,τι σώζεται, τα συναισθήματα αργότερα».

Αρπάζει ένα ζευγάρι αθλητικά και πριν προλάβει να τα φορέσει αρχίζουν να τρέχουν προς τα δυτικά. Ο εγκέφαλός του παλεύει να ακολουθήσει, χιλιάδες διαφορετικά σενάρια τρέχουν στο μυαλό του. Φαντάζεται τον εαυτό του σε δέκα χρόνια αποκλεισμένο από το Κογκρέσο, τα ποσοστά αποδοχής του να πέφτουν κατακόρυφα, το όνομα του Χένρυ διαγεγραμμένο από τη σειρά διαδοχής για την άνοδο στον θρόνο. Τη μητέρα του να χάνει την επανεκλογή εξαιτίας της αποδοκιμασίας κάποιας από της καθοριστικής σημασίας πολιτείας. Την έχει βάψει τόσο πολύ που δεν μπορεί καν να αποφασίσει με ποιον είναι περισσότερο θυμωμένος. Με τον εαυτό του, με την Daily Mail, με την μοναρχία ή με ολόκληρη την χώρα.

Ο Άλεξ παραλίγο να πέσει πάνω στη Ζάρα, η οποία σταματά απότομα μπροστά σε μια κλειστή πόρτα. Ανοίγει την πόρτα και όλο το δωμάτιο σωπαίνει.

Η μητέρα του τον κοιτάζει από την κεφαλή του τραπεζιού και λέει άτονα «Έξω».

Στην αρχή νομίζει πως απευθύνεται σε εκείνον, αλλά στρέφει το βλέμμα της στους ανθρώπους που κάθονται μαζί της γύρω από το τραπέζι.

«Δεν ήμουν αρκετά σαφής; Όλοι, έξω, τώρα», λέει, «Πρέπει να μιλήσω με τον γιο μου».

«Κάθισε», του λέει η μητέρα του και ο Άλεξ νιώθει τη φρίκη να ριζώνει βαθιά στο στομάχι του. Δεν έχει ιδέα τι να περιμένει. Από τη μία έχει απέναντί του τον γονιό που τον μεγάλωσε, από την άλλη έναν παγκόσμιο ηγέτη. Κάθεται και επικρατεί σιωπή ανάμεσά τους, τα χέρια της μητέρας του σταυρωμένα σε μια στοχαστική στάση, ακουμπούν τα χείλη της. Δείχνει εξαντλημένη.

«Είσαι καλά;», τον ρωτάει τελικά. Σηκώνει το βλέμμα του έκπληκτος. Στα μάτια της δεν υπάρχει ίχνος θυμού.

Η Πρόεδρος που βρίσκεται αντιμέτωπη με ένα σκάνδαλο ικανό να ισοπεδώσει την καριέρα της, μετρά με ηρεμία τις αναπνοές της καθώς περιμένει μια απάντηση από το παιδί της.

Ω!

Σε μια στιγμή διαύγειας, η συνειδητοποίηση τον χτυπά σαν κεραυνός. Δεν έχει αναλογιστεί ούτε στιγμή τα συναισθήματά του. Απλώς δεν υπήρχε χρόνος για αυτό. Σταματά για να εξερευνήσει τι νιώθει και ανακαλύπτει ότι δεν είναι σε θέση να προσδιορίσει κάποιο συγκεκριμένο συναίσθημα και ξαφνικά κάτι μέσα του ταρακουνιέται και το μυαλό του σβήνει τελείως.

Δεν εύχεται συχνά να ήταν κάποιος άλλος, σε μια άλλη θέση, σε ένα άλλο μέρος, αλλά αυτή τη στιγμή δεν επιθυμεί τίποτα περισσότερο. Θα ήθελε να κάνει αυτή τη συζήτηση σε μια διαφορετική ζωή, με τη μητέρα του καθισμένη στο τραπέζι απέναντί του να τον ρωτά πώς πάει η προσπάθεια να ανακαλύψει την ταυτότητά του, πώς νιώθει για τον καλό κι αξιοσέβαστο σύντροφό του. Όχι έτσι, σε μια αίθουσα ενημέρωσης στη Δυτική Πτέρυγα, με τα πρόστυχα email του απλωμένα στο τραπέζι ανάμεσά τους.

«Είμαι...», αρχίζει να λέει. Με φρίκη ακούει κάτι να τρέμει στη φωνή του και βιάζεται να το καταπιεί. «Δεν ξέρω. Δεν ήθελα να το μάθουν όλοι με αυτόν τον τρόπο. Πίστευα ότι θα έχουμε την ευκαιρία να το κάνουμε σωστά».

Η έκφραση στο πρόσωπό της μαλακώνει και υποψιάζεται ότι της απάντησε σε περισσότερα απ' όσα είχε ρωτήσει. Απλώνει το χέρι της και σκεπάζει το δικό του.

«Άκουσέ με», του λέει. Το πρόσωπό της απόλυτο, ακλόνητο. Την έχει δει να χρησιμοποιεί το ίδιο βλέμμα στο Κογκρέσο, για να εκφοβίσει τους Βουλευτές. Η λαβή της στο χέρι του είναι σταθερή και δυνατή. Αναρωτιέται, σχεδόν σε υστερία τώρα, εάν έτσι ένιωθαν όσοι ρίχτηκαν στη μάχη στην εποχή του Προέδρου Ουάσινγκτον. «Είμαι η μητέρα σου. Ήμουν η μητέρα σου προτού γίνω η Πρόεδρος των ΗΠΑ και θα είμαι η μητέρα σου για πολύ καιρό μετά την προεδρία, μέχρι τη μέρα που θα με βάλουν στο χώμα και πέρα από αυτή τη γη. Είσαι το παιδί μου. Οπότε, αν έχεις σοβαρό σκοπό, θα στηρίξω οποιαδήποτε κίνησή σου».

Ο Άλεξ είναι σιωπηλός.

Και τα ντιμπέιτ; Και οι υπόλοιποι αρχηγοί;

Τον κοιτάζει έντονα τώρα και καταλαβαίνει ότι οι ερωτήσεις του δεν χωράνε στην κουβέντα τους. Η μητέρα του θα τα καταφέρει.

«Λοιπόν;», λέει εκείνη. «Είναι ο ένας;»

Δεν έχει πια το περιθώριο να βασανίζεται με αυτήν την σκέψη, δε μένει τίποτα άλλο παρά να παραδεχτεί αυτό που γνώριζε εξ' αρχής.

«Ναι, είναι ο ένας».

Η Έλεν Κλερμόντ αφήνει αργά μια ανάσα και χαμογελάει ένα κρυφό, μικρό, στραβό και καθόλου κολακευτικό χαμόγελο που δεν χρησιμοποιεί ποτέ δημόσια. Ένα χαμόγελο που θυμάται καλά από όταν ήταν παιδί και μπλεκόταν στα πόδια της στη μικρή τους κουζίνα στην κομητεία Τράβις.

«Τότε, ας έρθουν τα πάνω κάτω».

THE WASHINGTON POST

Καθώς κι άλλες λεπτομέρειες για τη σχέση του Άλεξ Κλερμόντ-Ντίαζ και του πρίγκιπα Χένρυ βλέπουν το φως της δημοσιότητας, ο Λευκός Οίκος σιωπάει.

27 Σεπτεμβρίου 2020

«Αναρωτιέμαι πώς θα γίνω κι εγώ μέρος της ιστορίας μια μέρα», γράφει ο γιος της Προέδρου Άλεξ Κλερμόντ-Ντίαζ σε ένα από τα πολλά email του στον Πρίγκιπα Χένρυ που δημοσιεύτηκαν από την Daily Mail σήμερα το πρωί. «Κι εσύ, επίσης».

Φαίνεται πως η απάντηση σε αυτό το ερώτημα ίσως ήρθε νωρίτερα από το αναμενόμενο μετά την ξαφνική αποκάλυψη της ρομαντικής σχέσης του Πρώτου Γιου και του Πρίγκιπα Χένρυ, η οποία θα έχει σημαντικές επιπτώσεις για δύο από τα πιο ισχυρά έθνη του κόσμου, λιγότερο από δύο μήνες πριν οι Ηνωμένες Πολιτείες ψηφίσουν για τη δεύτερη θητεία της Προέδρου Κλερμόντ.

Την ώρα που εμπειρογνώμονες ασφαλείας εντός του FBI και της Κυβέρνησης Κλερμόντ προσπαθούν να βρουν τις πηγές που διέρρευσαν στα βρετανικά ταμπλόιντ στοιχεία για την υπόθεση, η δημοφιλής Πρώτη Οικογένεια των ΗΠΑ παραμένει άφαντη, χωρίς επίσημη δήλωση από τον Πρώτο Γιο.

«Η Πρώτη Οικογένεια συνεχίζει, όπως πάντα, να κρατά την προσωπική της ζωή χωριστά από τις πολιτικές και διπλωματικές συναλλαγές της Προεδρίας», δήλωσε ο Εκπρόσωπος Τύπου του Λευκού Οίκου, Ντέιβις Σάδερλαντ, σε μια σύντομη, μελετημένη δήλωση σήμερα το πρωί. «Ζητούν υπομονή και κατανόηση από τον αμερικανικό λαό καθώς χειρίζονται αυτό το πολύ ιδιωτικό θέμα».

Το ρεπορτάζ της Daily Mail σήμερα το πρωί αποκάλυψε ότι ο πρώτος γιος Άλεξ Κλερμόντ-Ντίαζ είχε ρομαντική και σεξουαλική σχέση με τον πρίγκιπα Χένρυ τουλάχιστον από τον Φεβρουάριο του τρέχοντος έτους, σύμφωνα με email και φωτογραφίες που έλαβε η εφημερίδα.

Ολόκληρα τα email έχουν ανέβει στο WikiLeaks με το ψευδώνυμο «Τα Γράμματα του Βατερλό», όνομα που δόθηκε ως αναφορά στο Βάζο του Βατερλό στους κήπους των Ανακτόρων του Μπάκιγχαμ όπως αναφέρεται σε ένα email που συντάχθηκε από τον Πρίγκιπα Χένρυ. Η αλληλογραφία συνεχίζεται τακτικά μέχρι το βράδυ της Κυριακής και φαίνεται να έχει αφαιρεθεί από έναν ιδιωτικό διακομιστή που χρησιμοποιούν οι κάτοικοι του Λευκού Οίκου.

«Παραμερίζοντας τι σημαίνει όλο αυτό για την ικανότητα της Προέδρου να παραμένει αμερόληπτη σε ζητήματα που αφορούν στις διεθνείς σχέσεις και στην ομοφυλοφιλία», δήλωσε ο Ρεπουμπλικάνος υποψήφιος για την Προεδρία, γερουσιαστής Τζέφρυ Ρίτσαρντς σε συνέντευξη Τύπου νωρίτερα σήμερα, «είμαι εξαιρετικά ανήσυχος όσον αφορά αυτόν τον ιδιωτικό διακομιστή email. Τι είδους πληροφορίες διαδίδονταν σε αυτόν τον διακομιστή;»

Ο Ρίτσαρντς πρόσθεσε ότι πιστεύει ότι οι Αμερικανοί ψηφοφόροι έχουν το δικαίωμα να γνωρίζουν οτιδήποτε άλλο για το οποίο μπορεί να έχει χρησιμοποιηθεί ο διακομιστής της Προέδρου Κλερμόντ.

Πηγές κοντά στην κυβέρνηση Κλερμόντ επιμένουν ότι ο ιδιωτικός διακομιστής είναι παρόμοιος με αυτόν που δημιουργήθηκε κατά τη

διάρκεια της διακυβέρνησης του προέδρου Μπους και χρησιμοποιήθηκε μόνο για την επικοινωνία εντός του Λευκού Οίκου σχετικά με τις καθημερινές λειτουργίες και για την προσωπική αλληλογραφία της Πρώτης Οικογένειας και του βασικού προσωπικού του Λευκού Οίκου.

Σύμφωνα με τις πρώτες αναφορές ειδικών έπειτα από εξέταση των «Γραμμάτων του Βατερλό» φαίνεται πως δεν έχουν διαρρεύσει αποδεικτικά στοιχεία, απόρρητες πληροφορίες ή άλλου τύπου διακυβευτικό περιεχόμενο εκτός από τη φύση της σχέσης του Πρώτου Γιού και του Πρίγκιπα Χένρυ.

Για πέντε ατελείωτες, αφόρητες ώρες, ο Άλεξ πηγαίνει από δωμάτιο σε δωμάτιο στη Δυτική Πτέρυγα, συναντώντας όλου τους σχεδιαστές στρατηγικής, υπαλλήλους Τύπου και διαχειριστές κρίσεων που έχει να προσφέρει η διοίκηση της μητέρας του.

Η μόνη στιγμή που θυμάται με σαφήνεια στις τελευταίες ώρες, είναι όταν τράβηξε σε μια γωνιά τη μητέρα του για να της πει «Το είπα στον Ραφαέλ».

Τον κοιτάζει επίμονα. «Είπες στον Ραφαέλ Λούνα ότι είσαι αμφιφυλόφιλος;»

«Είπα στον Ραφαέλ Λούνα για τον Χένρυ», λέει άψυχα. «Πριν από δύο ημέρες.»

Δεν ρωτάει γιατί, απλώς αναστενάζει ζοφερά, και οι δυο τους σκέφτονται για μια στιγμή τι ακριβώς υπονοεί. «Όχι, όχι. Αυτές οι φωτογραφίες τραβήχτηκαν πριν από αυτό. Δεν θα μπορούσε να είναι αυτός,» λέει η μητέρα του απορρίπτοντας την σκέψη.

Εξετάζει λίστες με πλεονεκτήματα και μειονεκτήματα, μοντέλα διαφορετικών αποτελεσμάτων, διαγράμματα και γραφήματα και περισσότερες αναλύσεις δεδομένων απ' όσες φανταζόταν για την ίδια του τη σχέση και για τις επιπτώσεις της στους γύρω του. *Κοίτα τι ζημιά έχεις προκαλέσει, Άλεξ, φαίνεται να λένε όλα μπροστά του με σκληρά στοιχεία και αριθμούς. Αυτοί είναι που πλήγωσες.*

Μισεί τον εαυτό του, αλλά δεν μετανιώνει για τίποτα και ίσως αυτό τον κάνει κακό άνθρωπο κι ακόμα χειρότερο πολιτικό, αλλά δεν μετανιώνει για τον Χένρυ.

Για πέντε ατελείωτες, αφόρητες ώρες, δεν του επιτρέπεται καν να προσπαθήσει να επικοινωνήσει με τον Χένρυ. Ο εκπρόσωπος Τύπου συντάσσει μια δήλωση. Μοιάζει με ένα οποιοδήποτε άλλο υπόμνημα.

Για πέντε ατελείωτες ώρες, δεν κάνει ντους, δεν αλλάζει ρούχα, ούτε γελάει, ούτε κλαίει.

Είναι οκτώ το πρωί όταν τελικά τον αποδεσμεύουν και τον προειδοποιούν να μην φύγει από τον Λευκό Οίκο αλλά να βρίσκεται σε ετοιμότητα για περαιτέρω οδηγίες.

Του δίνουν πίσω το κινητό του, ωστόσο δεν παίρνει απάντηση ούτε όταν τηλεφωνεί στον Χένρυ, ούτε όταν του στέλνει μήνυμα. Τίποτα απολύτως.

Η Έιμι τον περνάει μέσα από την κιονοστοιχία και ανεβαίνει τις σκάλες χωρίς να πει κουβέντα. Όταν φτάνουν στον διάδρομο ανάμεσα στα ανατολικά και δυτικά υπνοδωμάτια, τους βλέπει.

Η Τζουν, τα μάτια της κατακόκκινα, τα μαλλιά της πιασμένα όπως να ναι, ακόμα φοράει το ροζ μπουρνούζι της. Η μητέρα του, με ένα αυστηρό μαύρο φόρεμα και μυτερές γόβες, το σαγόνι της σφιγμένο. Ο Λίο, ξυπόλητος, ακόμα με τις πυτζάμες του. Και ο πατέρας του που ακόμα έχει το δερμάτινο μοντγκόμερι κρεμασμένο στους ώμους του, δείχνει εξαντλημένος και στρεσαρισμένος.

Στη θέα του, όλοι γυρίζουν να τον κοιτάζουν και ο Άλεξ αισθάνεται ένα κύμα από κάτι πολύ μεγαλύτερο από τον ίδιο να τον παρασέρνει, όπως όταν ήταν παιδί στον Κόλπο του Μεξικό και η παλίσρροια τον τραβούσε στη θάλασσα.

Ένας ήχος, απρόσκλητος που μετά βίας αναγνωρίζει, ξεφεύγει από τον λαιμό του. Πρώτα νιώθει τα χέρια της Τζουν γύρω του και μετά τους υπόλοιπους, μπράτσα και χέρια και μπράτσα και χέρια τον τραβάνε κοντά τους, αγγίζουν το πρόσωπό του και τον μετακινούν μέχρι που κάθεται στο πάτωμα, σε εκείνο το απαίσιο, αισχρό, άθλιο χαλί που τόσο μισεί. Κοιτάζει το χαλί-αντίκα, μετράει τις κλωστές του και ακούει τον Κόλπο να έρχεται

ορμητικός προς τα πάνω του και αμέσως σκέφτεται πως τον πιάνει κρίση πανικού και γι' αυτό δεν μπορεί να αναπνεύσει. Αλλά εξακολουθεί να κοιτάζει το χαλί και να παθαίνει κρίση πανικού και, αν και ξέρει γιατί οι πνεύμονές του δεν λειτουργούν, δεν σημαίνει πως μπορεί να τους κάνει και να λειτουργήσουν ξανά.

Μέσα στον πανικό του, συνειδητοποιεί αμυδρά ότι τον έχουν μεταφέρει στον δωμάτιό του, στο κρεβάτι του το οποίο είναι ακόμα καλυμμένο με εκείνα τα καταραμένα τα περιοδικά. Κάποιος του μιλάει και τον συμβουλεύει να κάνει μια λίστα στο κεφάλι του κι εκείνος κάθεται και προσπαθεί πολύ, πολύ σκληρά να κάνει ακριβώς αυτό.

Ένα.

Ένα.

Ένα.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

“Red, White and Royal Blue”

by Casey McQuiston

He finds Rafael Luna hunched at his office’s open window, sucking down a cigarette. There are two empty, crumpled packs of Marlboros next to a lighter and an overflowing ashtray on the sill. When he turns around at the slam of the door, he coughs out a startled cloud of smoke.

“Those things are gonna fucking kill you,” Alex says. He said the same thing about five hundred times that summer in Denver, but now he means, *I kinda wish they would.*

“Kid—”

“*Don’t* call me that.”

Luna turns, stubbing out his cigarette in the ashtray, and Alex can see a muscle clenching in his jaw. As handsome as he always is, he looks like shit. “You shouldn’t be here.”

“No shit,” Alex says. “I just wanted to see if you would have the balls to actually talk to me.”

“You do realize you’re talking to a United States Senator,” he says placidly.

“Yeah, big fucking man,” Alex says. He’s advancing on Luna now, kicking a chair out of the way. “Important fucking job. Hey, how ’bout you tell me how you’re serving the people who voted for you by being Jeffrey Richards’s chickenshit little sellout?”

“What the hell did you come here for, Alex, eh?” Luna asks him, unmoved. “You gonna fight me?”

“I want you to tell me *why*.”

His jaw clenches again. “You wouldn’t understand. You’re—”

“I swear to God, if you say I’m too young, I’m gonna lose my shit.”

“This isn’t you losing your shit?” Luna asks mildly, and the look that crosses Alex’s face must be murderous because he immediately puts a hand up. “Okay, bad timing. Look, I know. I know it seems shitty, but there’s—there are moving parts at work here that you can’t even imagine. You know I’ll always be indebted to your family for what you all have done for me, but—”

“I don’t give a shit about what you owe us. I *trusted* you,” he says. “Don’t condescend to me. You know as much as anyone what I’m capable of, what I’ve seen. If you told me, I would get it.”

He’s so close he’s practically breathing Luna’s reeking cigarette smoke, and when he looks into his face, there’s a flicker of recognition at the bloodshot, blackened eyes and the gaunt cheekbones. It reminds him of how Henry looked in the back of the Secret Service car.

“Does Richards have something on you?” he asks. “Is he making you do this?”

Luna hesitates. “I’m doing this because it’s what needs to be done, Alex. It was my choice. Nobody else’s.”

“Then tell me why.”

Luna takes a deep breath and says, “No.”

Alex imagines his fist in Luna’s face and removes himself by two steps, out of range.

“You remember that night in Denver,” he says, measured, his voice quavering, “when we ordered pizza and you showed me pictures of all the kids you fought for in court? And we drank that nice bottle of scotch from the mayor of Boulder? I remember lying on the floor of your office, on the ugly-ass carpet, drunk off my ass, thinking, ‘God, I hope I can be like him.’ Because you were brave. Because you stood up for things. And I couldn’t stop wondering how you had the nerve to get up and do what you do every day with everyone knowing what they know about you.”

Briefly, Alex thinks he's gotten through to Luna, from the way he closes his eyes and braces himself against the sill. But when he faces Alex again, his stare is hard.

"People don't know a damn thing about me. They don't know the half of it. And neither do you," he says. "Jesus, Alex, please, don't be like me. Find another fucking role model."

Alex, finally at his limit, lifts his chin and spits out, "I already *am* like you."

It hangs in the air between them, as physical as the kicked-over chair. Luna blinks. "What are you saying?"

"You know what I'm saying. I think you always knew, before I even did."

"You don't—" he says, stammering, trying to put it off. "You're not like me."

Alex levels his stare. "Close enough. And you know what I mean."
"Okay, fine, kid," Luna finally snaps, "you want me to be your

fucking sherpa? Here's my advice: Don't tell anyone. Go find a nice girl and marry her. You're luckier than me—you can do that, and it wouldn't even be a lie."

And what comes out of Alex's mouth, comes so fast he has no chance to stop it, only divert it out of English at the last second in case it's overheard: "Sería una mentira, porque no sería él." It would be a lie, because it wouldn't be *him*.

He knows immediately Raf has caught his meaning, because he takes a sharp step backward, his back hitting the sill again.

"You can't tell me this shit, Alex!" he says, clawing inside his jacket until he finds and removes another pack of cigarettes. He shakes one out and fumbles with the lighter. "What are you even *thinking*? I'm on the opponent's fucking campaign! I can't hear this! How can you possibly think you can be a politician like this?"

“Who fucking decided that politics had to be about lying and hiding and being something you’re not?”

“It’s *always* been that, Alex!”

“Since when did *you* buy into it?” Alex spits. “You, me, my family, the people we run with—we were gonna be the honest ones! I have absolutely zero interest in being a politician with some perfect veneer and two-point-five kids. Didn’t we decide it was supposed to be about helping people? About the fight? What part of that is so fucking irreconcilable with letting people see who I really am? Who *you* are, Raf?”

“Alex, please. Please. Jesus Christ. You have to leave. I can’t know this. You can’t tell me this. You have to be more careful than this.”

“God,” Alex says, voice bitter, his hands on his hips. “You know, it’s worse than trust. I *believed* in you.”

“I know you did,” Luna says. He’s not even looking at Alex anymore. “I wish you hadn’t. Now, I need you to get out.”

“Raf—”

“Alex. Get. Out.”

He goes, slamming the door behind him.

Back at the Residence, he tries to call Henry. He doesn’t pick up, but he texts: Sorry. Meeting with Philip. Love you.

He reaches under the bed and gropes in the dark until he finds it: a bottle of Maker’s. The emergency stash.

“Salud,” he mutters under his breath, and he unscrews the top.

BAD METAPHORS ABOUT MAPS

A <AGCD@ECLARE45.COM> 9/25/20 3:21 AM TO
HENRY

h,

*i have had whiskey. bear with me. there's this thing you do.
this thing. It drives me crazy. i think about it all the time.*

*there's a corner of your mouth, and a place that it goes.
pinched and worried like you're afraid you're forgetting something.
i used to hate it. used to think it was your little tic of disapproval.*

*but i've kissed your mouth, that corner, that place it goes, so
many times now. i've memorized it. topography on the map of you,
a world i'm still charting. i know it. i added it to the key. here:
inches to miles. i can multiply it out, read your latitude and
longitude. recite your coordinates like la rosaria.*

*this thing, your mouth, its place. it's what you do when you're
trying not to give yourself away. not in the way that you do all the
time, those empty, greedy grabs for you. i mean the truth of you.
the weird, perfect shape of your heart. the one on the outside of
your chest.*

*on the map of you, my fingers can always find the green hills,
wales. cool waters and a shore of white chalk. the ancient part of
you carved out of stone in a prayerful circle, sacrosanct. your
spine's a ridge i'd die climbing.*

*if i could spread it out on my desk, i'd find the corner of
your mouth where it pinches with my fingers, and i'd smooth it
away and you'd be marked with the names of saints like all the
old maps. i get the nomenclature now—saints' names belong to
miracles.*

give yourself away sometimes, sweetheart.

there's so much of you.

yrs,

a

p.s. wilfred owen to siegfried sassoon— 1917:

And you have fixed my Life—however short. You did not light me: I was always a mad comet; but you have fixed me. I spun round you a satellite for a month, but shall swing out soon, a dark star in the orbit where you will blaze.

RE: BAD METAPHORS ABOUT MAPS

HENRY <HWALES@KENSINGTONEMAIL.COM>

9/25/20 6:07 AM

TO A

From Jean Cocteau to Jean Marais, 1939: Thank you from the bottom of my heart for having saved me. I was drowning and you threw yourself into the water without hesitation, without a backward look.

The sound of Alex's phone buzzing on his nightstand startles him out of a dead sleep. He falls halfway out of bed, fumbling to answer it.

"Hello?"

"*What did you do?*" Zahra's voice nearly shouts. By the clicking of heels in the background and muttered swearing, she's running somewhere.

"Um," Alex says. He rubs his eyes, trying to get his brain back online. What *did* he do? "Be more specific?"

"Check the fucking news, you horny little miscreant—how could you possibly be *stupid enough to get photographed?* I swear to God —"

Alex doesn't even hear the last part of what she says, because his stomach has just dropped all the way down through the floor and into the fucking Map Room two floors below.

"Fuck."

Hands shaking, he switches Zahra to speaker, opens up Google, and types his own name.

*BREAKING: PHOTOS REVEAL ROMANTIC RELATIONSHIP
BETWEEN PRINCE HENRY AND ALEX CLAREMONT-DIAZ*

*OMFG: FSOTUS AND PRINCE HENRY—TOTALLY DOING
IT*

*THE ORAL OFFICE: READ FSOTUS'S STEAMY
EMAILS TO PRINCE HENRY*

*ROYAL FAMILY DECLINES TO COMMENT ON REPORTS
OF PRINCE HENRY'S RELATIONSHIP WITH FIRST SON*

*25 GIFS THAT PERFECTLY DESCRIBE OUR REACTION
WHEN WE HEARD ABOUT PRINCE HENRY & FSOTUS*

DON'T LET FIRST SON GO DOWN ON ME

A bubble of hysterical laughter emerges from his throat. His bedroom door flies open, and Zahra slams on the light, a steely expression of rage barely concealing the sheer terror on her face. Alex's brain flashes to the panic button behind his headboard and wonders if the Secret Service will be able to find him before he bleeds out.

"You're on communications lockdown," she says, and instead of punching him, she snatches his phone out of his hand and shoves it down the front of her blouse, which has been buttoned wrong in her rush. She doesn't even blink at his state of half-nakedness, just dumps an armload of magazines onto his bedspread.

QUEEN HENRY! twenty copies of the *Daily Mail* proclaim in gigantic letters. INSIDE THE PRINCE'S GAY AFFAIR WITH THE FIRST SON OF THE UNITED STATES!

The cover is splashed with a blown-up photo of what is undeniably himself and Henry kissing in the back seat of the car behind the cafe,

apparently shot with a long-range lens through the windshield. Tinted windows, but he forgot about the fucking *windshield*.

Two smaller photos are inset on the bottom of the page: one of the shots of them on the Beekman's elevator and a photo of them side by side at Wimbledon, him whispering something in Henry's ear while Henry smiles a soft, private smile.

Fucking shitting hell. He is so fucked. Henry is so fucked. And, Jesus Christ, his mother's campaign is fucked, and his political career is fucked, and his ears are ringing, and he's going to throw up.

"*Fuck*," Alex says again. "I need my phone. I have to call Henry—"

"No, you do fucking not," Zahra says. "We don't know yet how the emails got out, so it's radio silence until we find the leak." "The—what? Is Henry okay?" God, Henry. All he can think about is Henry's big blue eyes looking terrified, Henry's breathing coming shallow and quick, locked in his bedroom in Kensington Palace and desperately alone, and his jaw locks up, something burning in the back of his throat.

"The president is sitting down right now with as many members of the Office of Communications as we could drag out of bed at three in the morning," Zahra tells him, ignoring his question. Her phone is buzzing nonstop in her hand. "It's about to be gay DEFCON five in this administration. For God's sake, put some clothes on."

Zahra disappears into Alex's closet, and he flips the magazine open to the story, his heart pounding. There are even more photos inside. He glances over the copy, but there's too much to even begin to process.

On the second page, he sees them: printed and annotated excerpts of their emails. One is labeled: POET? It begins with a line he's read about a thousand times by now. *Should I tell you that when we're apart, your body comes back to me in dreams...*

"*Fuck!*" he says a third time, spiking the magazine at the floor. That one was *his*. It feels obscene to see it there. "How the fuck did they *get these?*"

“Yep,” Zahra agrees. “You dirty did it.” She throws a white button-down and a pair of jeans at him, and he pitches himself out of bed. Zahra gamely holds out an arm for him to steady himself while he pulls his pants up, and despite it all, he’s struck with overwhelming gratitude for her.

“Listen, I need to talk to Henry as soon as possible. I can’t even imagine—God, I need to talk to him.”

“Get some shoes, we’re running,” Zahra tells him. “Priority one is damage control, not feelings.”

He grabs a pair of sneakers, and they take off while he’s still pulling them on, running west. His brain is struggling to keep up, running through about five thousand possible ways this could go, imagining himself ten years down the road being frozen out of Congress, plummeting approval ratings, Henry’s name scratched off the line of succession, his mother losing reelection on a swing state’s disapproval of him. He’s so screwed, and he can’t even decide who to be the angriest with, himself or the *Mail* or the monarchy or the whole stupid country.

Alex nearly crashes into Zahra’s back as she skids to a stop in front a door.

He pushes the door open, and the whole room goes silent. His mother stares at him from the head of the table and says flatly, “Out.”

At fist he thinks she’s talking to him, but she cuts her eyes down to the people around the table with her.

“Was I not clear? Everyone, out, now,” she says. “I need to talk to my son.”

“Sit down,” his mother tells him, and Alex feels dread coil deep in his stomach. He has no clue what to expect—knowing your parent as the person who raised you isn’t the same as being able to guess their moves as a world leader.

He sits, and the silence hovers over them, his mother’s hands folded in a considering pose against her lips. She looks exhausted.

“Are you okay?” she says finally. When he looks up in surprise, there’s no anger in her eyes.

The president stands on the edge of a career-ending scandal, measures her breaths evenly, and waits for her son to answer.

Oh.

It hits him with sudden clarity that he hasn’t at all stopped to consider his own feelings. There simply hasn’t been the time. When he reaches for an emotion to name, he finds he can’t pin one down, and something shudders inside him and shuts down completely.

He doesn’t often wish away his position in life, but in this moment, he does. He wants to be having this conversation in a different life, just his mother sitting across from him at the dinner table, asking him how he feels about his nice, respectable boyfriend, if he’s doing okay with figuring his identity out. Not like this, in a West Wing briefing room, his dirty emails spread out between them on the table.

“I’m . . .” he begins. To his horror, he hears something shake in his voice, which he quickly swallows down. “I don’t know. This isn’t how I wanted to tell people. I thought we’d get a chance to do this right.”

Something softens and resolves in her face, and he suspects he’s answered a question for her beyond the one she asked.

She reaches down and covers one of his hands with her own.

“You listen to me,” she says. Her jaw is set, ironclad. It’s the game face he’s seen her use to stare down Congress, to cow autocrats. Her grip on his hand is steady and strong. He wonders, half-hysterically, if this is how it felt to charge into war under Washington. “I am your mother. I was your mother before I was ever the president, and I’ll be your mother long after, to the day they put me in the ground and beyond this earth. You are my child. So, if you’re serious about this, I’ll back your play.”

Alex is silent.

But the debates, he thinks. But the general.

Her gaze is hard. He knows better than to say either of those things. She'll handle it.

"So," she says. "Do you feel forever about him?"

And there's no room left to agonize over it, nothing left to do but say the thing he's known all along.

"Yeah," he says, "I do."

Ellen Claremont exhales slowly, and she grins a small, secret grin, the crooked, unflattering one she never uses in public, the one he knows best from when he was a kid around her knees in a small kitchen in Travis County.

"Then, fuck it."

THE WASHINGTON POST

*AS DETAILS EMERGE ABOUT ALEX CLAREMONT-DIAZ'S
AFFAIR WITH PRINCE HENRY, WHITE HOUSE GOES SILENT*

S 27, 2020

"Thinking about history makes me wonder how I'll fit into it one day, I guess," First Son Alex Claremont-Diaz writes in one of the many emails to Prince Henry published by the Daily Mail this morning. "And you too."

It seems the answer to that question may have come sooner than any anticipated with the sudden exposure of the First Son's romantic relationship with Prince Henry, an arrangement with major repercussions for two of the world's most powerful nations, less than two months before the United States casts its vote on President Claremont's second term.

As security experts within the FBI and the Claremont administration scramble to find the sources that provided the British tabloid with evidence of the affair, the usually high-profile First Family has shuttered, with no official statement from the First Son.

“The First Family has always and continues to keep their personal lives separate from the political and diplomatic dealings of the presidency,” White House Press Secretary Davis Sutherland said in a brief prepared statement this morning. “They ask for patience and understanding from the American people as they handle this very private matter.”

The Daily Mail’s report this morning revealed that First Son Alex Claremont-Diaz has been involved romantically and sexually with Prince Henry since at least February of this year, according to emails and photographs obtained by the paper.

The full email transcripts have been uploaded to WikiLeaks under the moniker “The Waterloo Letters,” seemingly named for a reference to the Waterloo Vase in the Buckingham Palace Gardens in one email composed by Prince Henry. The correspondence continues regularly up to Sunday night and appears to have been lifted from a private email server used by residents of the White House.

“Setting aside the ramifications of what this means for President Claremont’s ability to be impartial on issues of both international relations and homosexuality,” Republican presidential candidate Senator Jeffrey Richards said at a press conference earlier today, “I’m extremely concerned about this private email server. What kind of information was being disseminated on this server?”

Richards added that he believes the American voters have a right to know everything else for which President Claremont’s server may have been used.

Sources close to the Claremont administration insist the private server is similar to the one set up during President George W. Bush’s administration and used only for communication within the White House about day-to-day operations and personal correspondence for the First Family and core White House personnel.

First rounds of examination of “The Waterloo Letters” by experts have yet to reveal any evidence of classified information or

otherwise compromising content outside of the nature of the First Son's relationship with Prince Henry.

For five endless, unbearable hours, Alex is shuffled from room to room in the West Wing, meeting with what seems to be every strategist, press staffer, and crisis manager his mother's administration has to offer.

The only moment he recalls with any clarity is pulling his mother into an alcove to say, "I told Raf."

She stares at him. "You told Rafael Luna that you're bisexual?" "I told Rafael Luna about Henry," he says flatly. "Two days ago." She doesn't ask why, just sighs grimly, and they both hover over the implication before she says, "No. No, those pictures were taken before that. It couldn't have been him."

He runs through pros and cons lists, models of different outcomes, fucking charts and graphs and more data than he has ever wanted to see about his own relationship and its ramifications on the world around him. *This is the damage you cause, Alex*, it all seems to say, right there in hard facts and figures. *This is who you hurt.*

He hates himself, but he doesn't regret anything, and maybe that makes him a bad person and a worse politician, but he doesn't regret Henry.

For five endless, unbearable hours, he's not allowed to even try to contact Henry. The press sec drafts a statement. It looks like any other memo.

For five hours, he doesn't shower or change his clothes or laugh or smile or cry. It's eight in the morning when he's finally released and told to stay in the Residence and standby for further instructions.

He's handed his phone, at last, but there's no answer when he calls Henry, and no response when he texts. Nothing at all.

Amy walks him through the colonnade and up the stairs, saying nothing, and when they reach the hallway between the East and West Bedrooms, he sees them.

June, her hair in a haphazard knot on the top of her head and a pink bathrobe, her eyes red-rimmed. His mom, in a sharp, no-nonsense black dress and pointed heels, jaw set. Leo, barefoot in his pajamas. And his dad, a leather duffel still hanging off one shoulder, looking harried and exhausted.

They all turn to look at him, and Alex feels a wave of something so much bigger than himself sweep over him, like when he was a child standing bowlegged in the Gulf of Mexico, riptide sucking at his feet. A sound escapes his throat uninvited, something that he barely even recognizes, and June has him first, then the rest of them, arms and arms and hands and hands, pulling him close and touching his face and moving him until he's on the floor, the goddamn terrible hideous antique rug that he hates, sitting on the floor and staring at the rug and the threads of the rug and hearing the Gulf rushing in his ears and thinking distantly that he's having a panic attack, and that's why he can't breathe, but he's just staring at the rug and he's having a panic attack and knowing why his lungs won't work doesn't make them work again.

He's faintly aware of being shifted into his room, to his bed, which is still covered in the godforsaken fucking *magazines*, and someone guides him onto it, and he sits down and tries very, very hard to make a list in his head.

One.

One.

One.

ΣΧΟΛΙΑ

Σε αυτήν την ενότητα της εργασίας, θα παραθέσω τα επιμέρους μεταφραστικά προβλήματα (γλωσσικά, συντακτικά, γραμματικά) που αντιμετώπισα κατά τη μεταφραστική διαδικασία, καταγράφοντάς τα, αναλύοντάς τα και, τέλος, θα παρουσιάσω τις μεταφραστικές τεχνικές που τυχόν χρησιμοποιήθηκαν για την επίλυση αυτών.

1. Περί της μεταφραστικής εντολής

Αρχικά, κρίνω σκόπιμο να ξεκινήσω από τον σχολιασμό της μεταφραστικής εντολής με βάση τους παράγοντες που απαριθμεί η Nord στο έργο της *Text Analysis in Translation* (1991) και όπως αυτοί παρουσιάζονται από τον Jeremy Munday².

Σύμφωνα, λοιπόν, με την Nord, η μεταφραστική εντολή πρέπει να μπορεί να παρέχει πληροφορίες τόσο για το ΚΠ, όσο και για το ΚΣ όπως περιγράφονται στο παρακάτω απόσπασμα *«Η μεταφραστική εντολή πρέπει να παρέχει τις ακόλουθες πληροφορίες για τα δύο κείμενα: α) τις επιδιωκόμενες κειμενικές λειτουργίες, β) τον πομπό και τους δέκτες, γ) τον χρόνο και την τοποθεσία πρόσληψης του κειμένου, δ) το μέσο, ε) το κίνητρο»*.³

Βάσει της παραπάνω θεωρίας, μπορούμε να περιγράψουμε τη μεταφραστική εντολή που διέπει την μετάφραση της παρούσας Πτυχιακής εργασίας. Το ΚΠ χαρακτηρίζεται ως μυθιστόρημα και εντάσσεται στην κατηγορία της μυθοπλασίας, καθώς τα γεγονότα που εξιστορούνται δεν αντικατοπτρίζουν περιστατικά της πραγματικότητας. Λαμβάνοντας υπόψη τη λογοτεχνική αυτή φύση του πρωτότυπου κειμένου, κάνουμε λόγο για τεκμηριωτική μετάφραση και όχι για εργαλειακή μετάφραση, καθώς ο αναγνώστης είναι σε θέση να γνωρίζει πως το έργο που διαβάζει είναι προϊόν μετάφρασης και δεν αποτελεί πρωτότυπο κείμενο.

Όσον αφορά τους δέκτες, όπως επισημαίνει η Nord, *«τα λογοτεχνικά κείμενα απευθύνονται κυρίως σε δέκτες οι οποίοι έχουν συγκεκριμένες προσδοκίες, που έχουν γεννηθεί από τη λογοτεχνική εμπειρία τους, και κάποιες*

² Munday, J, 2008. *Introducing translation studies: Theories and applications*, Νέα Υόρκη, σελ 82-83 & Munday, J, 2004. *Μεταφραστικές Σπουδές: Θεωρίες και εφαρμογές*. Αθήνα, Μεταίχμιο, σελ 140-142

³ NORD, C., 2007. *Translating as a Purposeful Activity: Functionalist Approaches Explained*, Μάντσεστερ, St. Jerome Publishing, σελ. 138-139

βασικές γνώσεις σε ό,τι αφορά τους λογοτεχνικούς κώδικες»⁴, γι' αυτό και θεωρούμε ότι οι αναγνώστες της λογοτεχνίας διαθέτουν τη «λογοτεχνική ικανότητα» που τους επιτρέπει να ερμηνεύουν λογοτεχνικά κείμενα. Το μυθιστόρημα αυτό απευθύνεται σε ένα ευρύ αναγνωστικό κοινό, καθώς η γλώσσα του είναι απλή και καθημερινή, χωρίς ειδικό, επιστημονικό ή λόγιο λεξιλόγιο. Πιο συγκεκριμένα το ΚΠ απευθύνεται σε έφηβους και ενήλικες της Αμερικής, ενώ οι δέκτες του ΚΣ είναι έφηβοι και ενήλικες της Ελλάδας ή άλλων χωρών του κόσμου όπου μιλούν ελληνικά.

Σχετικά με τον χρόνο, την τοποθεσία πρόσληψης του κειμένου και το μέσο, το ΚΠ εκδόθηκε το 2019 στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής, είναι ένα χαρτόδετο βιβλίο τετρακοσίων είκοσι μίας σελίδων και δεν περιλαμβάνει σχεδιαγράμματα, γραφήματα ή εικονογραφήσεις. Το ΚΣ δημιουργήθηκε το 2022 στα πλαίσια της εκπόνησης της πτυχιακής εργασίας και αποτελεί ένα μικρό απόσπασμα τεσσάρων χιλιάδων λέξεων σε σχέση με το πρωτότυπο.

Τέλος, στόχος της συγγραφέως κατά τη δημιουργία του ΚΠ δεν ήταν μόνο να ψυχαγωγήσει τους αναγνώστες με μια ιστορία ρομαντική, αλλά και να διευρύνει τους ορίζοντες του αναγνωστικού κοινού φέρνοντας στο προσκήνιο ένα θέμα πολύ επίκαιρο, θα έλεγα το θέμα της γενιάς μας, το οποίο σε πολλούς ανθρώπους παραμένει ταμπού και άγνωστο. Ο στόχος του ΚΣ παραμένει ο ίδιος και επιλέχθηκε συγκεκριμένα γι' αυτόν τον λόγο, καθώς η ελληνική αγορά έχει ανάγκη κι από άλλα έργα που πραγματεύονται τέτοια ζητήματα.

2. Μεταφραστικά Προβλήματα

➤ Η μετάφραση του Τίτλου

Η μετάφραση του Τίτλου ενός λογοτεχνικού κειμένου, αποτελεί μία από τις μεγαλύτερες προκλήσεις του μεταφραστή, καθώς αποτελεί την πρώτη επαφή του αναγνώστη με το έργο. Ένα και μόνο λάθος στον τίτλο είναι ικανό να δημιουργήσει λανθασμένες εντυπώσεις όσον αφορά το περιεχόμενο του έργου, ενώ τα επιμέρους λάθη που τυχόν υπάρχουν στο κυρίως σώμα του έργου δεν αλλοιώνουν το νόημα αυτού, ενώ είναι πιθανό να περάσουν και εντελώς απαρατήρητα. Ένας εντυπωσιακός τίτλος προκαλεί το ενδιαφέρον του

⁴ NORD, C., 2007. *Translating as a Purposeful Activity: Functionalist Approaches Explained*, Μάντσεστερ, St. Jerome Publishing, σελ. 80-81

αναγνώστη και είναι αυτός που, μαζί με το εξώφυλλο, θα τον κάνουν να θέλει να το πάρει στα χέρια του και να το ξεφυλλίσει.

Λαμβάνοντας υπ' όψη τα παραπάνω, και θέλοντας να επιδείξω σεβασμό ως προς το πρωτότυπο, επέλεξα να μεταφράσω τον τίτλο του βιβλίου αυτολεξεί στα Ελληνικά, καθώς αυτό ήταν εφικτό, δηλαδή υπήρχε νοηματική συνοχή. Ο Ελληνικός τίτλος «Κόκκινο, άσπρο και βασιλικό γαλάζιο», θα μπορούσαμε να πούμε πως προσελκύει το ενδιαφέρον του Έλληνα αναγνώστη και αφήνει μια υπόνοια μέσω της λέξης «βασιλικό» για το περιεχόμενο του έργου.

➤ Η μετάφραση κύριων ονομάτων και ήχων

Μία από τις μεγαλύτερες μεταφραστικές δυσκολίες που προκύπτουν κατά τη διάρκεια της μεταφραστικής διαδικασίας αφορά την απόδοση των λέξεων από τη ΓΠ στη ΓΣ. Πιο συγκεκριμένα, το αντικείμενο της εν λόγω ανάλυσης περιστρέφεται γύρω από τον τρόπο μετάφρασης των κύριων ονομάτων, στα οποία περιλαμβάνονται τόσο τα ονόματα φυσικών προσώπων όσο και τα τοπωνύμια, αλλά και των ήχων.

Πρόκειται για ένα ζήτημα που έχει απασχολήσει διάφορους μελετητές και εξακολουθεί μέχρι σήμερα να απασχολεί τη μεταφραστική κοινότητα, ενώ έχουν προταθεί διάφορες στρατηγικές για την μετάφρασή τους. Οι επικρατέστερες είναι:

- η αυτούσια αντιγραφή τους από το ΚΠ στο ΚΣ
- η μεταγραφή τους στο αλφάβητο του ΚΣ ή η προσαρμογή τους σε φωνολογικό επίπεδο
- η αντικατάστασή τους από άλλα κύρια ονόματα της ΓΣ
- η ολική διαγραφή τους

Στο απόσπασμα του μυθιστορήματος που επέλεξα να μεταφράσω συνάντησα πληθώρα κύριων ονομάτων και τοπωνυμίων. Για την απόδοσή τους στην Ελληνική γλώσσα επέλεξα κυρίως τη μέθοδο της μεταγραφής, την οποία ακολούθησα περισσότερο με βάση το ηχητικό αποτέλεσμα και λιγότερο με βάση το οπτικό αποτέλεσμα, εκτός από τις περιπτώσεις ονομάτων τα οποία διέθεταν ήδη κάποια συγκεκριμένα και ευρέως αποδεκτή απόδοση στα ελληνικά, την οποία και υιοθέτησα. Ένα τέτοιο παράδειγμα αποτελεί το όνομα Χένρυ για το οποίο εάν δεν ήταν ήδη ευρέως αποδεκτή η κατάληξη –υ–,

πιθανώς να είχα υιοθετήσει την απλουστευμένη εκδοχή με κατάληξη το γράμμα –ι–.

Ακολουθεί ένας σύντομος πίνακας με μερικές από τις περιπτώσεις κυρίων ονομάτων και τοπωνυμίων που μεταγράφηκαν στα Ελληνικά:

ΚΕΙΜΕΝΟ-ΠΗΓΗ	ΚΕΙΜΕΝΟ-ΣΤΟΧΟΣ
Rafael Luna (σ.25) Alex Claremont-Diaz (σ. 31) June (σ. 38) Denver (σ.26) Jeffrey Richards (σ.25) Philip Wilfried Owen (σ.30) Jean Cocteau (σ.30) Zahra (σ.30) Wimbledon (σ.32) Waterloo Letters (σ.36)	Ραφαέλ Λούνα (σ. 9) Άλεξ Κλερμόντ-Ντίαζ (σ.10) Τζουν (σ. 23) Ντένβερ (σ. 11) Τζέφρυ Ρίτσαρντς (σ. 9) Φίλιπ (σ. 13) Γουίλφριντ Όουεν (σ. 14) Ζαν Κοκτώ (σ. 14) Ζάρα (σ.10) Γουίμπλετον (σ. 16) Τα γράμματα του Βατερλό (σ. 21)

Ταυτόχρονα, σε μερικές περιπτώσεις επέλεξα την αυτούσια αντιγραφή κυρίων ονομάτων από το ΚΠ στο ΚΣ, όπως επίσης και μερικών συντομογραφιών που εντόπισα, καθώς έκρινα πως η μεταγραφή τους στην Ελληνική γλώσσα δεν θα είχε καμία σημασία, αντίθετα θα χαλούσαν το μετάφρασμα αισθητικά. Τέτοια παραδείγματα είναι:

ΚΕΙΜΕΝΟ-ΠΗΓΗ	ΚΕΙΜΕΝΟ-ΣΤΟΧΟΣ
Marlboros (σ.25) Beekman hotel (σ.32) Google (σ.31) Daily mail (σ.31) Washington Post (σ.35) Omfg (σ.31) Gifs (σ.31) FBI (σ.35)	Marlboros (σ.9) Ξενοδοχείο Beekman (σ.16) Google (σ.15) Daily mail (σ.18) Washington Post (σ.20) Omfg (σ.31) Gifs (σ.31) FBI (σ.21)

WikiLeaks (σ.36)	WikiLeaks (σ.21)
------------------	------------------

Για την μετάφραση των ήχων και των επιφωνηματικών εκφράσεων που εμπεριέχονται στο ΚΠ, επέλεξα τη αντικατάστασή τους από ελληνικές ηχητικές ή επιφωνηματικές φράσεις σε μια προσπάθεια να διατηρηθεί το ύφος και ο ρυθμός που επιδιώκει η συγγραφέας. Σχετικά παραδείγματα είναι:

ΚΕΙΜΕΝΟ-ΠΗΓΗ	ΚΕΙΜΕΝΟ-ΣΤΟΧΟΣ
Yeah (σ.25)	Α ναι, σωστά! (σ. 9)
Hey (σ.25)	Για πες μου (σ. 9)
Eh? (σ.25)	ε; (σ.9)
Um (σ.30)	εε... (σ.15)
God (σ.32)	ω θεέ μου (σ.17)
Jesus Christ (σ.28)	για τ' όνομα του θεού (σ.12)
Yep (σ.33)	Ακριβώς (σ.17)
Oh (σ.34)	Ω! (σ. 19)

Σε αυτό το σημείο, θα ήθελα να κάνω μια σύντομη αναφορά στα ιδιωματικά στοιχεία, στις καθημερινές εκφράσεις και στους φραστικούς τύπους, στοιχεία που συνάντησα στη ΓΠ του πρωτότυπου κειμένου και που με δυσκόλεψαν στην απόδοσή τους στο μετάφρασμα. Στόχος μου ήταν και παρέμεινε κατά τη διάρκεια της μετάφρασης, να βρω αντιστοιχίες στις λέξεις και στις φράσεις του ΚΠ και στις περιπτώσεις που αυτό δεν ήταν εφικτό, να εντοπίσω ανάλογες σε νόημα λέξεις ή/και φράσεις που να διατηρούν το ύφος του ΚΠ και να γίνονται κατανοητές από τον αναγνώστη.

Ένα σχετικό παράδειγμα αποτελεί η παρακάτω πρόταση : “by being Jeffrey Richards’s chickenshit little sellout?” (σ.25), την οποία μετέφρασα ως : «όταν δεν είσαι τίποτα άλλο παρά ένας πουλημένος πολιτικός που υπηρετεί μόνο τα συμφέροντα του Τζέφρυ Ρίτσαρντς;» (σ. 9). Μετά από σκέψη κατέληξα πως η ορθότερη επιλογή στην περίπτωση αυτή θα ήταν η παράφραση, η αλλαγή στη σειρά των λέξεων και τη συνοχή και, φυσικά, η προσαρμογή στην ελληνική γλώσσα μέσω του χαρακτηρισμού «πουλημένος πολιτικός», τον οποίο ο έλληνας αναγνώστης θα καταλάβει.

Άλλα σχετικά παραδείγματα αποτελούν:

ΚΕΙΜΕΝΟ-ΠΗΓΗ	ΚΕΙΜΕΝΟ-ΣΤΟΧΟΣ
if you say I'm too young, I'm gonna lose my shit (σ.26)	αν μου πεις ότι είμαι πολύ μικρός για να καταλάβω, θα τρελαθώ. (σ.10)
there are moving parts at work here that you can't even imagine (σ.26)	παίζουν πολλά πράγματα στο παρασκήνιο που ούτε καν μπορείς να φανταστείς (σ.10)
I don't give a shit about what you owe us (σ.26)	Δεν μου καίγεται καρφάκι τι μας χρωστάς (σ.10)
sucking down a cigarette. (σ.25)	να καπνίζει ένα τσιγάρο μπροστά στο ανοιχτό παράθυρο. (σ.10)
Does Richards have something on you (σ.26)	Σε κρατάει με κάτι; (σ.10)

➤ Η ελεύθερη μετάφραση

Κατά τη μεταφραστική διαδικασία γίνεται εμφανές πως είναι αδύνατο για τον μεταφραστή να μεταφράσει κάθε λέξη του ΚΠ στην ΓΣ, καθώς πολλές φορές δεν υπάρχει αντιστοιχία των λέξεων από τη μία γλώσσα στην άλλη.

Παράλληλα κάθε συγγραφέας γράφει με βάση τη γλώσσα του η οποία εμπεριέχει στοιχεία του πολιτισμού και της κουλτούρας του ή πολλές φορές δημιουργεί, τρόπον τινά, λέξεις που εξυπηρετούν το έργο του. Σε αυτήν την περίπτωση ο μεταφραστής καλείται να εφαρμόσει τη λεγόμενη ελεύθερη μετάφραση, καθώς στόχος είναι η απόδοση των νοημάτων και των νοηματικών σχέσεων που ο συγγραφέας του ΚΠ επιθυμεί και όχι η μετάφραση μεμονωμένων λέξεων.

Θα μπορούσα να πω πως αυτό που με δυσκόλεψε περισσότερο κατά τη μεταφραστική διαδικασία ήταν η μετάφραση μιας εκτενούς μεταφοράς στη σελίδα 27. Η μεταφορά αυτή σχηματίζει μια εικόνα στο πρωτότυπο την οποία προσπάθησα, στο μέτρο του δυνατού, να μεταφέρω στο ΚΣ, χωρίς να την εξελληνίσω, ενώ παράλληλα παρατηρήθηκε επανάληψη λέξεων (e.g. thing, mouth, place) αλλά και γραμμάτων. Για την μετάφραση της εν λόγω μεταφοράς χρειάστηκε να καταφύγω σε πιο ελεύθερη μετάφραση, σεβόμενη το πρωτότυπο, αφού οποιαδήποτε άλλη τεχνική θα είχε ως αποτέλεσμα ένα κείμενο πιστό μεν, δυσνόητο δε.

➤ Εσωτερικός ρυθμός

Ένα ακόμα ζήτημα που με απασχόλησε κατά τη διάρκεια της μεταφραστικής διαδικασίας ήταν αυτό της απόδοσης του εσωτερικού ρυθμού του πρωτότυπου κειμένου.

Ο ιδιαίτερος ρυθμός που εντοπίζεται στο απόσπασμα αυτό, αν και πρόκειται για πεζό λόγο, γίνεται αντιληπτός αρχικά διαβάζοντας το πρωτότυπο και παρατηρώντας πως πολλές λέξεις, εκφράσεις ακόμα και προτάσεις είναι γραμμένες πλάγια. Το χαρακτηριστικό αυτό του ΚΠ αποφάσισα να μην το διατηρήσω στο ΚΣ, καθώς η ελληνική γλώσσα είναι αρκετά πλούσια σε λέξεις και εκφράσεις και θεώρησα πως μπορώ να προσδώσω την ίδια έμφαση στο κείμενο χωρίς την χρήση της πλάγιας γραφής.

Επιπλέον, παρατηρείται η συχνή χρήση υπερβολικά σύντομων, σχεδόν μονολεκτικών προτάσεων στο ΚΠ (1) και η χρήση ασύνδετου σχήματος (2), τα οποία συμβάλλουν στον γρήγορο ρυθμό που έχει το μυθιστόρημα και προσδίδουν στον τόνο και το ύφος του. Τα παραπάνω στοιχεία επέλεξα να τα διατηρήσω και να τα μεταφέρω στο μετάφρασμα, καθώς πρόκειται για βασικά χαρακτηριστικά του πρωτοτύπου τα οποία δημιουργούν την ατμόσφαιρα και οποιαδήποτε άλλη επιλογή θα αλλοίωνε το ύφος τους ΚΠ.

ΚΕΙΜΕΝΟ-ΠΗΓΗ		ΚΕΙΜΕΝΟ-ΣΤΟΧΟΣ
1.	Sorry. Meeting with Philip. Love you (σ.28)	Συγγνώμη. Μίτινγκ με τον Φίλιπ. Σ' αγαπώ. (σ. 13)
2.	June, her hair in haphazard knot, a pink bathrobe, eyes red-rimmed (σ.38)	Η Τζουν, τα μάτια της κατακόκκινα, τα μαλλιά της πιασμένα όπως να ναι, ακόμα φοράει το ροζ μπουρνούζι της. (σ.13)
3.	this thing, your mouth, its place (σ.29)	Αχ αυτό το κάτι... τα χείλη σου, εκείνη η γωνία. (σ.30)

Παρατηρήθηκε επίσης σε πολλές περιπτώσεις η επανάληψη λέξεων είτε για εμφατικούς λόγους είτε για χάρη του ρυθμού, με διάφορους τρόπους όπως φαίνεται στα παραδείγματα παρακάτω:

ΚΕΙΜΕΝΟ-ΠΗΓΗ		ΚΕΙΜΕΝΟ-ΣΤΟΧΟΣ
1.	Arms and arms and hands and hands (σ.38)	Μπράτσα και χέρια και μπράτσα και χέρια (σ.23)

2.	One.one.one. (σ.38)	Ένα. Ένα. Ένα. (σ.24)
3.	But the debates, he thinks. But the general. (σ. 34)	Και τα ντιμπέιτ; Και οι υπόλοιποι αρχηγοί; (σ. 20)
4.	For five unbearable hours/For five unbearable hours/ For five hours (σ. 37)	Για πέντε ατελείωτες, αφόρητες ώρες/για πέντε ατελείωτες, αφόρητες ώρες/για πέντε ατελείωτες, αφόρητες ώρες (σ. 22-23)
5.	Fuck/fuck/fuck (σ. 30-32)	Γαμώτο/γαμώτο/γαμώτο (σ. 15-17)

Εκτός από τα γλωσσικά προβλήματα που προκύπτουν κατά τη μεταφραστική διαδικασία, ένα από τα σημαντικότερα ζητήματα που καλείται ένας μεταφραστής να επιλύσει είναι αυτό της σύνταξης και της συνοχής στο έργο. Κάθε γλώσσα έχει το δικό της συντακτικό, κάθε λέξη έχει τη δική της «θέση» μέσα στο κείμενο και η δουλειά του μεταφραστή είναι να μπορεί να επιλέξει τον ορθό τρόπο σύνταξης στη ΓΣ, την ορθή τοποθέτηση των λέξεων στην πρόταση, τους συνδέσμους, τις προθέσεις, τον διαχωρισμό και την συνένωση των προτάσεων κ.ά.

ΚΕΙΜΕΝΟ-ΠΗΓΗ		ΚΕΙΜΕΝΟ-ΣΤΟΧΟΣ
	He finds Rafael Luna hunched at his office's open window, sucking down a cigarette. (σ. 25)	Βρίσκει τον Ραφαέλ Λούνα στο γραφείο του, να καπνίζει ένα τσιγάρο μπροστά στο ανοιχτό παράθυρο. (σ. 9)
	There are two empty, crumpled packs of Marlboros next to a lighter and an overflowing ashtray on the sill. (σ. 25)	Στο περβάζι, τσαλακωμένα δυο άδεια πακέτα Marlboro και δίπλα στον αναπτήρα ένα τασάκι που ξεχειλίζει. (σ. 9)

Εάν εξετάσουμε το παραπάνω παράδειγμα, θα παρατηρήσουμε πως η σύνταξη των δύο προτάσεων στα ελληνικά είναι εντελώς διαφορετική από εκείνη στην αγγλική γλώσσα. Το Ρήμα “hunched” έχει παραληφθεί εντελώς στην ελληνική μετάφραση και παράλληλα στη ελληνική πρόταση έχει προστεθεί η πρόθεση «μπροστά», η οποία συνοδεύει το «ανοιχτό παράθυρο». Αντίστοιχα, στο δεύτερο παράδειγμα, στην πρόταση του ΚΠ η φράση “on the sill” βρίσκεται στο τέλος, ενώ στην ελληνική πρόταση βρίσκεται στην αρχή «στο περβάζι». Στην ίδια περίπτωση παρατηρούμε ότι στο ΚΣ η σύνταξη και η σειρά των λέξεων έχει αλλάξει εντελώς καθώς εάν διατηρούσα την σειρά των λέξεων το αποτέλεσμα θα ήταν «Είναι δύο άδεια, τσαλακωμένα πακέτα Marlboro δίπλα σε έναν αναπτήρα και ένα τασάκι που ξεχειλίζει στο περβάζι»,

το οποίο αισθητικά δεν θα μας άρεσε στα ελληνικά. Τέλος, βλέπουμε πως το γερούνδιο “overflowing” αποδίδεται στο μετάφρασμα περιφραστικά («που ξεχειλίζει»), καθώς δεν υπάρχει μονολεκτική αντιστοιχία.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Η αξιολόγηση μιας μετάφρασης, ειδικά όταν πρόκειται για ένα λογοτεχνικό έργο, είναι ένα από τα πιο σύνθετα πράγματα που μπορεί να ζητήσει κάποιος από έναν μεταφραστή, ειδικά όταν πρόκειται για την αξιολόγηση του δικού του μεταφράσματος, για το οποίο δεν υπάρχει άλλη μετάφραση δημοσιευμένη.

Σε αυτό το σημείο, κρίνεται σκόπιμο να αναφέρω πως η συγκεκριμένη μετάφραση εκπονήθηκε στο πλαίσιο μια Πτυχιακής Εργασίας, σε ένα ιδιαίτερα περιορισμένο χρονικό διάστημα, με περιορισμένο αριθμό λέξεων και αναμφίβολα επιδέχεται βελτιώσεις. Η ανάπτυξη νέων θεωριών, η παρουσίαση συμπερασμάτων ή νέων στρατηγικών μετάφρασης δεν ήταν ο στόχος μου καθότι δεν πρόκειται για ερευνητική εργασία. Η εν λόγω πτυχιακή εργασία έγινε σε δύο στάδια: το πρώτο αφορά την αναζήτηση ενός κατάλληλου λογοτεχνικού έργου, αμετάφραστου στα Ελληνικά το οποίο να πραγματεύεται ένα θέμα σύγχρονο και να έχει, παράλληλα, μεταφραστικό ενδιαφέρον, ενώ το δεύτερο περιστρέφεται γύρω από την μέθοδο της μετάφρασης και την ανεύρεση λύσεων για τις μεταφραστικές δυσκολίες που προέκυψαν, πάντα με γνώμονα το ΚΠ και το ύφος με το οποίο το χρωματίζει η συγγραφέας.

Βάσει των παραπάνω, θεωρώ πως πρόκειται για μια ικανοποιητική μετάφραση, καθώς που ο λειτουργικός της σκοπός έχει καλυφθεί. Το μετάφρασμα, κατά τη γνώμη μου, είναι αρκετά κοντά στο πρωτότυπο, διατηρεί τον εσωτερικό ρυθμό του και το σημαντικότερο, το μήνυμα που θέλει να περάσει η συγγραφέας του αρχικού κειμένου παραμένει αυτούσιο και στο εν λόγω μετάφρασμα. Πρόκειται για ένα ΚΣ καλογραμμένο στη γλώσσα-στόχο ώστε να γίνεται απόλυτα κατανοητό από τους δέκτες και να μην τους ξενίζει κατά την ανάγνωση.

Τέλος, θα ήθελα να πω πως η μετάφραση ενός κειμένου λογοτεχνικής φύσης είναι ένα σύνθετο ζήτημα και απαιτητικό. Ένας μεταφραστής μπορεί να διδαχθεί την τέχνη της μετάφρασης, να εντρυφήσει στη θεωρία της και να μάθει τις επιμέρους μεθόδους και τεχνικές της, ωστόσο ένας μεταφραστής λογοτεχνικού έργου πρέπει να έχει και δημιουργικό ταλέντο, καθώς καλείται να συγγράψει από την αρχή ένα έργο αντίστοιχο με το πρωτότυπο στη γλώσσα-στόχο.

BIBΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- McQuiston, Casey (2019). Red, White & Royal Blue, Νέα Υόρκη: St. Martin's Press
- McQuiston Casey (2019). Rojo, Blanco y sangre azul, Βαρκελώνη: RBA Libros
- Κεντρωτής, Γεώργιος (2000). Θεωρία και Πράξη της Μετάφρασης, Αθήνα: Διάυλος
- Nord, Christiane (2005). Text Analysis in Translation, Άμστερνταμ-Νέα Υόρκη: Rodopi B.V
- Nord, Christiane (2007). Translating as a Purposeful Activity: Functionalist Approaches Explained, Μάντσεστερ: St. Jerome Publishing,
- Munday, Jeremy (2004). Μεταφραστικές Σπουδές: θεωρίες και εφαρμογές, Αθήνα: Μεταίχμιο.
- Munday, Jeremy, 2001. Introducing translation studies: Theories and applications, Οξφόρδη: Routledge
- Seel, Olaf Immanuel (2015). Εισαγωγή στη Γενική Μετάφραση, Αθήνα: Κάλλιπος

Λεξικά

- Collins English-Greek Dictionary (2007), Αθήνα: Andrew Betsis.
- Collins English Dictionary (<http://collinsdictionary.com/>)
- Cambridge Dictionary (<http://dictionary.cambridge.org/>)
- Merriam-Webster Dictionary & Thesaurus (<http://merriam-webster.com/>)

- Μπαμπινιώτης, Γεώργιος (2019). Λεξικό της νέας ελληνικής γλώσσας, Αθήνα: Κέντρο Λεξικολογίας